

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 15 stycznia 2021 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł.

na podstawie art. 15zx ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem (...)19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (Dz. U.2020 poz.1842, z późn. zm.) w związku z art. 83 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2020 r. poz. 266, z późn. zm.), zobowiązał B. B. do zwrotu różnicy nienależnie pobranego świadczenia postojowego wypłaconego:

- w dniu 2 lipca 2020 r. w kwocie 665,60 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie, w wysokości i na zasadach określonych przepisami prawa cywilnego, naliczonymi od 1 dnia miesiąca następującego po dniu wypłaty świadczenia postojowego do dnia zwrotu.

W uzasadnieniu decyzji podniesiono, iż płatnik (...) SP. Z O.O. złożył na wniosek B. B. w dniu 20 maja 2020 r. wniosek (...) o wypłatę świadczenia postojowego. We wniosku wykazał miesięczny przychód, osiągnięty w miesiącu poprzedzającym miesiąc złożenia wniosku w kwocie 1414,40 zł. Na podstawie tych danych wypłacono wnioskodawczyni w dniu 2.06.2020 świadczenie postojowe w kwocie 2080,00 zł.

W wyniku przeprowadzonego postępowania wyjaśniającego z płatnikiem ustalono, że przychód osiągnięty w miesiącu poprzedzającym miesiąc złożenia wniosku (tj. kwietniu) wyniósł 702,10 zł. W wyniku tego należne dla B. B. świadczenie wynosi 1414,40 zł bowiem w przypadku osób wykonujących umowy cywilnoprawne, których przychód z umowy cywilnoprawnej w miesiącu poprzedzającym miesiąc złożenia wniosku o świadczenie postojowe wynosi do 1299,99 zł (mniej niż 50 % kwoty minimalnego wynagrodzenia za pracę w 2020 r.) to świadczenie postojowe przysługuje w wysokości wynagrodzenia z umowy. Dlatego różnica między świadczeniem wypłaconym a należnym w wysokości 665,60 zł podlega zwrotowi. Tym samym wnioskodawczyni jako osoba, która pobrała nienależne świadczenie postojowe jest zobowiązana do jego zwrotu wraz z odsetkami za opóźnienie, w wysokości i na zasadach określonych przepisami prawa cywilnego. Decyzji zobowiązującej do zwrotu nienależnie pobranego świadczenia postojowego nie wydaje się później niż w terminie 5 lat od dnia, w którym wypłacono nienależne świadczenie postojowe. W rozpoznawanym przypadku świadczenie postojowe zostało wypłacone w dniu 2 lipca 2020 r. Kwota nienależnie pobranego świadczenia postojowego ustalona prawomocną decyzją oraz kwoty odsetek i kosztów upomnienia ulegają przedawnieniu z upływem 3 lat, licząc od dnia, w którym decyzja o ustaleniu i zwrocie nienależnie pobranego świadczenia stała się prawomocna.

/ decyzja k.4 akt ZUS/

Od powyższej decyzji odwołanie w dniu 28.01.2022 złożyła ubezpieczona B. B., wnosząc o jej zmianę. Wnioskodawczyni wskazała, iż przedmiotowej decyzji nigdy nie otrzymała a dowiedziała się o niej 28.01.2022 r. Wskazała, że jej adresem do korespondencji był w okresie jej wydania i nadal jest adres ul. (...) (...) (...) Ł..

/odwołanie k. 3/

Organ rentowy wniósł o odrzucenie odwołania jako złożonego z naruszeniem przewidzianego terminu. W uzasadnieniu wskazanego wniosku organ wskazał, iż zaskarżona decyzja została wysłana na adres (...) (...) Ł. , ul. (...) tj. adres opisany na koncie ubezpieczonej 28.09.2021 r. jako adres pobytu na podstawie (...). Korespondencja wysłana na ten adres wróciła jako niepodjęta w terminie. WW. adres został też wskazany we wniosku o świadczenie postojowe z 30.04.2020 r. Wobec powyższego uznano, że decyzja została doręczona trybie art. 44 kpa.

Organ wskazał też, że po skierowaniu sprawy celem wyegzekwowania należności, do wnioskodawczyni zostało wysłane wezwanie (listem zwykłym) i upomnienie (listem poleconym) za zawrotnym potwierdzeniem odbioru na adres

zameldowania (...)-(...) Ł. ul. (...). Przesyłki nie odebrano a doręczenie w trybie art. 44 kpa uznano za prawidłowe. B. B. stawiała się w ZUS i złożyła odwołanie od przedmiotowej decyzji dopiero gdy ZUS wystawił zajęcie rachunku bankowego.

Co do meritum organ podtrzymał stanowisko z zaskarżonej decyzji wskazując, iż świadczenie postojowe wnioskodawczyni zostało wypłacone w kwocie wyższej niż należna i nie nastąpiło to z przyczyn leżących po stronie ZUS. Wobec tego Zakład może żądać zwrotu nadpłaconego świadczenia wraz z odsetkami od osoby, która świadczenie pobrała.

/odpowiedź na odwołanie k. 4/

Sąd Okręgowy w Łodzi ustalił, co następuje:

Wnioskodawczyni B. B. i płatnik (...) Sp. z o.o. byli związani umową zlecenia w okresie od 10.01.2020 -9.04.2020

/ bezsporne, wniosek – k. 1 akt ZUS /

Przychód wnioskodawczyni z tytułu wskazanej umowy zlecenia za marzec 2020 r wyniósł 1414,40 zł, a za kwiecień 2020 r. 702,10 zł.

/okoliczność bezsporna, historia rachunku bankowego k. 20 /

Wypełniony wniosek o wypłatę świadczenia postojowego, w którym wskazano imię i nazwisko wnioskodawczyni, lokalizację PIZZA HUT, Ł. MANUFATURA, adres mailowy, PESEL, adres zameldowania Bracka 25 m 19, (...)-(...) Ł. i telefon kontaktowy, bez danych dotyczących wysokości przychodu z innych umów cywilnoprawnych w miesiącu poprzedzającym miesiąc złożenia wniosku (które w świetle twierdzeń wnioskodawczyni miały wypełnić kadry), wnioskodawczyni złożyła u zleceniodawcy 18.04.2020 r.

/ wniosek k. 25, zeznania wnioskodawczyni protokół z rozprawy z dnia 22.04.2022 00:23:55-00:24:48 w związku z informacyjnymi wyjaśnieniami 00:00:46 -00:19:10/

We wniosku o świadczenie postojowe w związku z przeciwdziałaniem skutkom wywołanym C. -19 dla umów cywilnoprawnych z dnia 30.04.2020 r, złożonym w ZUS na druku (...) wskazano, że (...) Sp. z o.o. łączy umowa zlecenie z dnia 10.01.2020 r zawarta na okres od 10.01.2020 -9.04.2020, nastąpiło ograniczenie wykonywania umowy, miesięczny przychód, który wynika z umowy to 1414,40 zł, przychód osiągnięty w miesiącu poprzedzającym złożenie wniosku wyniósł 1414,40 zł. Ubezpieczona oświadczyła zleceniobiorcy, że nie podlega ubezpieczeniu z innego tytułu, wysokość uzyskanych przychodów z innych umów cywilnoprawnych w miesiącu poprzedzającym miesiąc złożenia wniosku wynosi 0 zł.

/wniosek – k. 1 akt ZUS /

Wniosek wpłynął do ZUS w dniu 2.05.2020 roku.

/okoliczność bezsporna wniosek – k. 1akt ZUS /

Organ rentowy wypłacił wnioskodawczyni w dniu 2.07.2020 r. świadczenie postojowe w wysokości 2080 zł na podstawie wniosku z dnia 21.05.2020 r.

/okoliczność bezsporna/

Wnioskodawczyni wnioskiem o zmianę danych osoby zamieszkałej w Polsce z dnia 22.10.2020 r. wskazywała na zmianę adresu zamieszkania i adresu do korespondencji wskazując jako aktualny adres ul. (...) . We wniosku wskazano, iż brak jest adresu zameldowania.

/ wniosek załączony do pisma k. 32 w aktach ZUS, zeznania wnioskodawczyni protokół z rozprawy z dnia 22.04.2022 00:23:55-00:24:48 w związku z informacyjnymi wyjaśnieniami 00:00:46 -00:19:10/

Pismem z dnia 29.10.2020 r. organ rentowy informował wnioskodawczynię o dokonaniu zmiany jej adresu zamieszkania.

/ pismo k. 27 zeznania wnioskodawczyni protokół z rozprawy z dnia 22.04.2022 00:23:55-00:24:48 w związku z informacyjnymi wyjaśnieniami 00:00:46 -00:19:10/

Zaskarżoną decyzję organ rentowy przesłał wnioskodawczyni na adres ul. (...) (...) (...) Ł..

/ bezsporne/

Przesyłka nie została odebrana w terminie, wobec czego uznano, iż doręczono ją w trybie art. 44 kpa.

/ bezsporne, przesyłka w aktach ZUS k. 2-3/

Wnioskodawczyni ustaliła po otrzymaniu sms z banku w dniu 27.01.2021 r, że sprawa dotyczy świadczenia postojowego.

/zeznania wnioskodawczyni protokół z rozprawy z dnia 22.04.2022 00:23:55-00:24:48 w związku z informacyjnymi wyjaśnieniami 00:00:46 -00:19:10/

Sąd Okręgowy w Łodzi zważył, co następuje:

W świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego i poczynionych na jego podstawie ustaleń faktycznych, odwołanie jest zasadne.

Nim jednak Sąd uzasadni wskazane stanowisko co do meritum wyjaśnienia wymaga kwestia braku podstaw do odrzucenia odwołania zgodnie z wnioskiem organu rentowego.

Zgodnie z art. 477⁹ § 1 k.p.c. odwołanie od decyzji organów rentowych wnosi się na piśmie do organu, który wydał decyzję lub do protokołu sporządzonego przez ten organ, w terminie miesiąca od doręczenia odpisu decyzji.

W myśl przepisu art. 477⁹ § 3 k.p.c. Sąd odrzuci odwołanie wniesione po upływie terminu, chyba że przekroczenie terminu nie jest nadmierne i nastąpiło z przyczyn niezależnych od odwołującego się. Okolicznościami usprawiedliwiającymi opóźnienie odwołania jest więc przekroczenie terminu, które nie jest nadmierne i takie, które nastąpiło z przyczyn niezależnych od odwołującego się. Wskazane przesłanki muszą wystąpić łącznie. /III AUz 31/14 - postanowienie SA Szczecin z dnia 11-04-2014/

Oznacza to, że w odrębnym postępowaniu w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych, w odniesieniu do odwołania wszczynającego postępowanie sądowe, nie są stosowane ogólne reguły postępowania o przywrócenie terminu, przewidziane w art. 168 i n. KPC. Sąd z urzędu dokonuje nie tylko sprawdzenia zachowania przez stronę terminu do wniesienia odwołania, ale także - w przypadku stwierdzenia opóźnienia - ocenia jego rozmiar oraz przyczyny. Sąd ma dyskrejonalną możliwość potraktowania spóźnionego odwołania tak, jakby zostało wniesione w terminie. Może tego dokonać pod warunkiem uznania, że przekroczenie terminu nie jest nadmierne oraz, że nastąpiło z przyczyn niezależnych od skarżącego i stosownie do oceny tych okoliczności odwołanie odrzuca albo nadaje mu bieg. Sformułowanie w art. 477⁹ § 3 KPC „przyczyny niezależne” jest szersze od „braku winy strony” (art. 168 § 1 KPC) i pozwala na uwzględnienie także niektórych przyczyn zawinionych.

/III UK 434/19 - postanowienie SN - Izba Pracy z dnia 25-06-2020/ Stosując regulację określoną w art. 477[9] § 3 KPC, sąd powinien przed odrzuceniem odwołania dokonać wnikliwej analizy wszystkich okoliczności sprawy. Może je

odrzuć tylko wówczas, gdy zostało wniesione po upływie terminu, chyba że przekroczenie terminu nie jest nadmierne i nastąpiło z przyczyn niezależnych od odwołującego. Ocena nadmierności opóźnienia powinna być odniesiona do końcowej daty miesięcznego terminu na wniesienie odwołania, a zatem opóźnienie powinno być liczone nie od daty otrzymania decyzji organu rentowego, lecz od końca terminu na wniesienie odwołania./ II UK 340/13 - wyrok SN - Izba Pracy z dnia 14-03-2014/. Sąd winien, badać przy ocenie przekroczenia terminu rozmiar oraz przyczyny tegoż przekroczenia. /por odpowiednio III AUa 1404/16 - wyrok SA Gdańsk z dnia 19-12-2016/

W ocenie Sądu w rozpoznawanej sprawie stwierdzenie, iż przekroczenie terminu było nadmierne z przyczyn obciążających wnioskodawczynię w ogóle nie jest dopuszczalne. Podnieść należy, iż w świetle okoliczności sprawy w zakresie przekroczenia terminu do wniesienia odwołania nie sposób stawiać ubezpieczonej jakiegokolwiek zarzutu bowiem zaskarżoną decyzję wysłano jej na nieprawidłowy adres ul. (...). 25 m 19, (...)-(...) Ł.. Zauważyć należy iż już we wniosku z dnia 22.10.2020 r. wnioskodawczyni zawiadamiała ZUS o zmianie danych kontaktowych i jako aktualny adres zamieszkania i do korespondencji wskazywała ul. (...). Jednocześnie wnioskodawczyni podkreślała iż brak jest aktualnego adresu zameldowania. W piśmie z dnia 29.10.2020 r. organ rentowy poinformował wnioskodawczynię o dokonanej zmianie adresu zamieszkania, wobec czego niezrozumiałym jest fakt kierowana do wnioskodawczyni nadal korespondencji na adres ul. (...). Sąd zauważa przy tym co nie było kwestionowane iż we wniosku o świadczenie postojowe nadal jako adres zameldowania wskazywany był adres ul. (...). Niemniej jednak wobec wspomnianego wcześniej oświadczenia ubezpieczonej o zmianie adresu do korespondencji wobec braku aktualnego miejsca zameldowania powyższe nie może zostać zaakceptowane. Tym samym dokonane doręczenie w trybie art. 44 kpa na adres Bracka uznać należy za nieprawidłowe. W konsekwencji powyższego skoro wnioskodawczyni nie doręczono prawidłowo zaskarżonej decyzji zarzuty co do przekroczenia przez nią terminu do wniesienia odwołania nie mogą przynieść spodziewanych przez organ rentowy skutków procesowych w postaci odrzucenia wniesionego przez nią w dniu 28.01.2022 odwołania.

W kwestii spornej prawo do świadczenia postojowego wynika z ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem (...)19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych ((Dz.U. z 2021 r. poz. 2095 t.j.).

Świadczenie to przysługuje, gdy w następstwie wystąpienia (...)19 doszło do przestoju w prowadzeniu działalności odpowiednio przez osobę prowadzącą pozarolniczą działalność gospodarczą albo przez zleceniodawcę lub zamawiającego, z którymi została zawarta umowa cywilnoprawna w rozumieniu art. 15zq ust. 1 pkt 2 i ust. 3 ustawy covidowej.

Zgodnie z art. 15zq ust. 1 pkt 2 ww. ustawy, osobie wykonującej umowę agencyjną, umowę zlecenia, inną umowę o świadczenie usług, do której zgodnie z ustawą z dnia 23 kwietnia 1964 r. - Kodeks cywilny stosuje się przepisy dotyczące zlecenia albo umowę o dzieło przysługuje świadczenie postojowe.

W myśl art. 15zq ust. 5 ustawy osobie wykonującej umowę cywilnoprawną świadczenie postojowe przysługuje, jeżeli:

- 1) umowa cywilnoprawna została zawarta przed dniem 1 kwietnia 2020 r.
- 2) przychód z umowy cywilnoprawnej w rozumieniu przepisów o podatku dochodowym od osób fizycznych uzyskany w miesiącu poprzedzającym miesiąc, w którym został złożony wniosek o świadczenie postojowe, nie był wyższy od 300% przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia z poprzedniego kwartału ogłaszanego przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego na podstawie przepisów o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, obowiązującego na dzień złożenia wniosku;
- 3) nie podlega ubezpieczeniom społecznym z innego tytułu.

W świetle art. 15zr ust. 1 i 2 ww. ustawy świadczenie postojowe przysługuje w wysokości 80% kwoty minimalnego wynagrodzenia za pracę ustalanego na podstawie przepisów o minimalnym wynagrodzeniu za pracę, obowiązującego w 2020 r. nie więcej niż trzykrotnie, z zastrzeżeniem ust. 2 i 4. W przypadku gdy suma przychodów z umów

cywilnoprawnych w rozumieniu przepisów o podatku dochodowym od osób fizycznych uzyskana w miesiącu poprzedzającym miesiąc, w którym został złożony wniosek o świadczenie postojowe wynosi mniej niż 50% kwoty minimalnego wynagrodzenia za pracę obowiązującego w 2020 r. świadczenie postojowe przysługuje w wysokości sumy wynagrodzeń z tytułu wykonywania tych umów cywilnoprawnych.

Zgodnie z art. 15 zs ustawy covidowej, ustalenie prawa do świadczenia postojowego następuje na wniosek osoby, o której mowa w art. 15zq ust. 1, zwanej dalej "osobą uprawnioną", składany do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (ust. 1). W przypadku osoby wykonującej umowę cywilnoprawną wniosek składany jest za pośrednictwem odpowiednio zleceniodawcy lub zamawiającego (ust. 2). Oznacza to, że wniosek pochodzi od zleceniobiorcy, a jedynie jego "przekazicielem" jest płatnik - w tym przypadku zleceniodawca.

Odpowiednio (ust 4) zleceniodawca lub zamawiający załącza do wniosku:

1) oświadczenie potwierdzające:

a) niedojście do skutku lub ograniczenie wykonywania umowy cywilnoprawnej z powodu przestoju w prowadzeniu działalności, o którym mowa w art. 15zq ust. 3,

b) datę zawarcia i wysokość wynagrodzenia z tytułu umowy cywilnoprawnej,

c) uzyskanie przez osobę wykonującą umowę cywilnoprawną w miesiącu poprzedzającym miesiąc, w którym został złożony wniosek o świadczenie postojowe, przychodu nie wyższego niż 300% przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia z poprzedniego kwartału ogłaszanego przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego na podstawie przepisów o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, obowiązującego na dzień złożenia wniosku,

d) otrzymanie oświadczenia od osoby wykonującej umowę cywilnoprawną, że nie podlega ubezpieczeniom społecznym z innego tytułu oraz o wysokości uzyskanych przychodów z innych umów cywilnoprawnych;

2) kopię umów cywilnoprawnych.

Jak wynika z regulacji ust. 4 pkt d), to zleceniobiorca składa oświadczenie o niepodleganiu ubezpieczeniom społecznym z innego tytułu oraz o wysokości uzyskanych przychodów z innych umów cywilnoprawnych.

W ocenie Sądu więc data takiego oświadczenia - a więc jednocześnie wniosku osoby ubiegającej się o świadczenie jest decydująca przy ocenie uprawnienia do świadczenia postojowego. Według tej daty organ rentowy winien badać, czy ubiegający się o świadczenie podlega czy też nie tym ubezpieczeniom oraz jaki jest przychód z umowy cywilnoprawnej w rozumieniu przepisów o podatku dochodowym od osób fizycznych uzyskany w miesiącu poprzedzającym. W tym dniu bowiem ubezpieczony składa oświadczenie o określonej treści, pod rygorem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywego oświadczenia. Składa więc wniosek do zleceniodawcy, który następnie przekazuje wniosek do organu rentowego, a więc w istocie wykonuje czynność o charakterze technicznym.

Ubezpieczony nie ma żadnego wpływu na to, w jakim terminie wniosek zostanie przekazany do organu rentowego. A obowiązująca w tamtym okresie regulacja nie dawała możliwości składania wniosku bezpośrednio przez ubezpieczonego (w myśl ust. 6 art. 15 ustawy mógł być złożony wyłącznie w formie dokumentu elektronicznego za pomocą profilu informacyjnego utworzonego w systemie teleinformatycznym udostępnionym przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych, opatrzonego kwalifikowanym podpisem elektronicznym, podpisem zaufanym, podpisem osobistym albo wykorzystując sposób potwierdzania pochodzenia oraz integralności danych udostępniony bezpłatnie przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych w systemie teleinformatycznym, tylko w przypadku odmowy złożenia wniosku przez zleceniodawcę w sposób wskazany w art. 15zs ust. 2, osoba uprawniona, która jest zleceniobiorcą, może złożyć wniosek o świadczenie postojowe do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, z czym nie mamy do czynienia w niniejszym postępowaniu).

Przyjmując interpretację organu rentowego, przekazanie wniosku z opóźnieniem narażałoby ubezpieczoną na kolejne konsekwencje, albowiem w związku z upływem czasu, jej oświadczenie co do braku innego tytułu do ubezpieczenia i o wysokości przychodu uzyskanej w miesiącu poprzednim mogłoby okazać się nieaktualne. Przedstawienie przez płatnika wniosku do organu rentowego z opóźnieniem, nie może wywoływać negatywnych konsekwencji dla rzeczywistego uprawnionego, bo w momencie złożenia wniosku nie ma on wpływu na jego dalszy los.

Nie należy też tracić z pola widzenia iż zgodnie z art. 15zs ust. 7 wnioski o świadczenie postojowe można składać najpóźniej w terminie 3 miesięcy od miesiąca w którym został zniesiony ogłoszony stan epidemii. Ustawodawca wskazując na możliwość złożenia wniosków o przyznanie świadczenia postojowego najpóźniej w terminie 3 miesięcy od miesiąca, w którym został zniesiony stan epidemii, nie uzależnił dotrzymania terminu od istnienia i wykazania przez wnioskodawcę przeszkód uniemożliwiających złożenie takiego wniosku w miesiącu bezpośrednio następującym po miesiącu, w którym spełniał przesłanki do uzyskania tego świadczenia. Tak więc nie da się nie zauważyć wewnętrznej sprzeczności przepisów. Nie można przy tym zakładać, że racjonalny prawodawca wprowadza przepis, który pozwala na złożenie wniosku o świadczenie postojowe po odwołaniu stanu epidemii, jednocześnie ustanawiając takie ograniczenia, które nie pozwalają w żadnym stanie faktycznym na uzyskanie świadczenia po złożeniu wniosku w tym czasie. Należy więc odwołać się do interpretacji przepisów zgodnej nie z jej literalnym brzmieniem, a celem w jakim zostały wprowadzone. W założeniu wprowadzenie świadczenia postojowego miało na celu zminimalizowanie negatywnych skutków ekonomicznych rozprzestrzeniania się (...)19 występujących między innymi u osób fizycznych prowadzących jednoosobową działalność gospodarczą poprzez rekompensatę utraty przychodów z wykonywanej działalności. Przysługuje ono, gdy w następstwie (...)19 doszło do przestoju, obniżenia przychodów z działalności gospodarczej. / Wyrok Sądu Okręgowego w Rzeszowie - IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 3 września 2020 r. IV U 856/20, Wyrok Sądu Okręgowego w Suwałkach - III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 8 września 2020 r. III U 485/20, Wyrok Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 30 kwietnia 2021 r. VIII U 280/21 Wyrok Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 27 kwietnia 2021 r – w tej sprawie SA w Ł. oddalił apelację organu rentowego wyrokiem z dnia 1.02.2022 r w sprawie III AUa 766/21/

Skoro zatem w niniejszym postępowaniu płatnik – zleceniodawca w dniu 21 maja 2020 r dostarczył do ZUS wniosek o ustalenie prawa do świadczenia postojowego ubezpieczonej, złożony przez nią w dniu 18 kwietnia 2020 r, to według tej daty należy dokonać oceny przesłanek prawa do świadczenia, w tym wysokości osiąganego przechołu w miesiącu poprzedzającym złożenie wniosku, w tym przypadku w marcu 2020 r.

W konsekwencji, nieuprawniony pozostaje wniosek zawarty w zaskarżonej decyzji, że we wniosku został wskazany przychód z nieprawidłowego miesiąca, a tym samym, że wnioskodawczyni pobrała częściowo nienależne świadczenie w rozumieniu art. 15 zx ust. 2 pkt.3 ustawy covidowej (świadczenie wypłacone w kwocie wyższej niż należna).

Mając na względzie powyższe, Sąd, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. Sąd zmienił zaskarżoną decyzję i ustalił, że wnioskodawczyni nie ma obowiązku zwrotu świadczenia postojowego w kwocie 665, 60 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie.